

Léto

Petra
Martišková

v síti

edice
KLOKAN

Copyright © Petra Martišková, 2020

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Martišková, 2020

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2020

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-275-1

#SorryAleJaSeNestehuju

@terkaberka: *Tvl tak to ani nezkoušej!!!* 🙄

@naty_vytahla_paty: *Klíííd dělám na tom*

@terkaberka: *Dělej rychleji*

@terkaberka: *A napiš!*

@terkaberka: *... hned jak budeš něco vědět*

@terkaberka: *Hned!!!*

@terkaberka: *Prostě neexistuje, že bys odjela!*

@naty_vytahla_paty: *Hlavně nešil jo?* 😊

@terkaberka: *Polib si* 🤔

„**T**ak na to rovnou zapomeňte! Já se rozhodně příští dva roky nikam nestěhuju!“ oznámila jsem našim a myslela to naprosto vážně.

Zasloužila jsem si žít na stejném místě alespoň jednou za život déle než jeden rok. Slíbili to! Jen proto jsem před půlrokem souhlasila s tím, že se přestěhuju na tak neutěšené místo, jakým Most bezesporu byl.

„Já myslela, že budeš ráda,“ nechápala mamka.

„Ráda? A řekneš mi jeden jediný důvod, proč bych měla být?“ vykulila jsem nevěřičně oči.

„Měla jsem za to, že Most nesnášíš.“

V tom se bohužel nemýlila. Most mi nikdy k srdci nepřirostl. Kdybych si měla vybrat nejlepší místo k životu,

Most by byl na jednom z posledních míst mého pomyslného žebříčku. Průmyslové město zatížené těžbou i nedalekou chemičkou, která momentálně zaměstnávala i mé dva rodiče, vážně nebylo zrovna terno. Ale už jsem si tady zvykla. Dokonce jsem si našla i dva kamarády. A to se mi povedlo naposledy ve školce, kterou jsem mimochodem navštěvovala v Brazílii!

„Nesnáším,“ souhlasila jsem a dřív, než se mamka mohla začít radovat, jsem dodala: „Ale hodlám tady zůstat, dokud neodmaturuju.“

Mamka vyslala prosebný pohled k tátovi. Volala o pomoc. Ve dvou se jim vždycky podařilo mě přesvědčit, jenže tentokrát se nedám. Teď už ne!

„Možná jste se měli původně narodit jako stěhovaví ptáci. Já to fakt nechápu! Co je špatného na tom žít na jednom místě?“ zoufala jsem si. „Vždyť jste tvrdili, že tady máte smlouvu na pět let! Slíbili jste mi to.“

Rodiče si zase vyměnili ty pohledy. Zajímalo by mě, jestli na to existují nějaké speciální kurzy, ve kterých se dospělí učí, jak se domlouvat na své děti jen telepaticky beze slov.

„To je pravda, máme smlouvu na pět let,“ přikývl taťka.

„Ha, tak vidíš!“ vykřikla jsem a přitom na něj ukazovala prstem. „Takže vám zbývá ještě čtyři a půl roku.“

„Neuvěřitelně rychlý výpočet,“ ocenil taťka a zazubil se na mě. Jindy bych se možná zasmála a pustila se s ním do špičkování na téma já a matika. Jenže dneska jsem bojovala o příští roky svého života a jedno bylo jisté, nehodlala jsem je strávit na cestách jako dromedár.

„Naty, víš, je tady něco, co je nutný rychle vyřešit a my s taťkou dostali nabídku...“ začala mamka a já protočila oči. Takhle to totiž začínalo vždycky. Vždycky je někde nějaký problém, vždycky jsou někde potřeba, vždycky dostanou skvělou nabídku.

„Řekla bych, že jste žádanější než nejlíp placený hollywoodský hvězdy, kam se na vás hrabe Brad Pitt,“ odfrkla jsem si.

„To není vtipný,“ neocenila mamka můj vtípek a obvinila mě: „Do nedávna ti to nevadilo, že máme práci, při které musíme hodně cestovat.“

„Do nedávna?“ vyjevila jsem se. „Myslím, že poprvé jsem se vzbouřila, když mi bylo sedm!“

A to jsem nekecala.

Pamatuju si to, jako by to bylo teprve včera. Tehdy jsme bydleli v Sacramentu v Kalifornii a já prožívala svou úplně první lásku. Patrickovi bylo osm, chodil o třídu výš a byl to ten nejkrásnější kluk pod sluncem. Černé kudrnaté vlasy nosil spletené do rasta copánků, měl uhrančivé černé oči a ty nejrůžovější rty, co jsem kdy viděla. Jo možná jsem zapomněla zmínit, že to byl černoch a už tehdy byl o dvě hlavy vyšší než já.

Milovala jsem ho tak moc, jak jen to sedmiletá holka dokáže, a už jsem s mikinou na hlavě trénovala, jak se nesu k oltáři, abych mu řekla své ano a stala se na celý život jeho manželkou. A bylo mi úplně fuk, že on tajně miloval Alici od nich z ulice.

Já se rozhodla, že bude můj, jenže naši měli jiné plány. Dostali nabídku, jak zlikvidovat další ekologickou hrozbu, a já se musela s Patrickem rozloučit. Dneska hraje úspěšně basket ve Státech a podle mě nemá nejmenší tušení, že existuju.

„Natyšáku, buď přeci rozumná.“ Taťka mě pocuchal ve vlasech a smířlivě se na mě usmál. Měl smůlu a nepomohlo mu ani to, že použil mou přezdívku z dětství.

„Nechci být rozumná! Chci mít aspoň jednou domov dýl jak na rok. Mám toho věčného stěhování plný zuby!“ vztekala jsem se.

„Já vím,“ souhlasil se mnou tatka a já nevěřila svým uším. Opravdu se mnou souhlasil? A nejen to, pohladil mě po vlasech a dodal: „Vím, že je to pro tebe těžký.“

Čekala jsem zradu.

Nesekla jsem se.

Tatka se podíval na mamku a pak mi začal vysvětlovat. „Natyšáku, víš,“ rozpačitě se podrbal na bradě, „potřebují nás teď urgentně ve Vancouveru, mají tam dost zásadní problém v jednom z chemických závodů.“

Jo možná jsem to nezmínila, ale naši nejsou rockové hvězdy, naši pracují jako chemici. Ano, čtete dobře, jsou to chemici! Jeden by si řekl, že jsou buď posedlí honbou za historií a ometají někde na pouštích fosilie, nebo se po vzoru Indiany Jonese honí za tajemnými poklady. To, přiznám se bez mučení, bych skousla mnohem líp než to, že jsou chemici. Mamka vystudovala biochemii a tatka je jaderný chemik a plus má ještě dalších asi deset různých oborů, kterým rozumí. Oceňuju, že jsou chytrí, ale dodnes jsem nepochopila, v čem jsou tak jedineční, že lítáme z místa na místo po celém světě a hasíme pořád nějaké problémy. Teda oni hasí, já za nimi vlaju jako hadr na holi.

„V Kanadě se ti přece líbilo,“ snažil se tatka.

To jsem nemohla popřít. Toronto bylo asi to nejhezčí město, ve kterém jsme žili. Zamilovala jsem si tam nejen obchodní část města, kde jsme měli v devatenáctém patře jedné z výškových budov s výhledem na CN Tower skvělý byt, ale také klidné pláže jezera Ontaria. Často jsem jen s dekou a knihou jezdila na ostrov a užívala si teplých dní nicneděláním.

A Vancouver? Můj sen. Tam jsem se vždycky chtěla podívat, ale nikdy jsme na to nenašli čas. Takže to bylo víc než lákavé.

Rychle jsem zavrtěla hlavou, abych zaplašila zrádné myšlenky. Nejsem malá holka, nenechám se nalákat na lízátko, byť v podobě něčeho tak úžasného, jako je Vancouver.

„Jestli chcete, klidně vyrazte, pomůžu vám balit...“, nabídla jsem jim a mamka se toho hned chytila: „Já věděla, že jsi rozumná holka.“

„To nevím, ale jedno vím jistě, já zůstávám tady,“ usmála jsem se strojeně a mamka si hlasitě povzdychla.

„Viš dobře, že když odjedeme, zůstat tady nemůžeš,“ vložil se do toho taťka.

„Myslím, že všichni víme, že můžu!“

„Nejsi plnoletá,“ připomněla mi mamka špičatě a pak o poznání laskavějším tónem dodala: „Natko, je to naše práce, vždycky tě cestování bavilo.“

„Jo, přesně, je to vaše práce, ne moje,“ odsekla jsem a našťavaně dodala: „Možná jste si neměli pořizovat dítě, když je pro vás práce odjakživa na prvním místě. A ano, bavilo mě cestovat, ale to mi bylo deset a nejmíc se mi na tom líbilo, že nemusím chodit do školy.“

„No Natko!“ zděsila se mamka. „Moc dobře víš, že jsi naše všechno.“

„Jojo, v žebříčku vašich priorit jsem na čtvrtém místě hned za prací, periodickou tabulkou prvků a problémy všech chemiček světa,“ ironizovala jsem.

„Prosím tě, řekni jí něco, já už na to nemám nervy,“ požádala mamka taťku a vyčerpaně si sedla ke stolu.

„Jo, řekni mi něco,“ pobídla jsem taťku.

„Nebud' drzá!“ usadil mě přísně.

„Fajn, omlouvám se, ale já se prostě nestěhuju. Proč je tak těžký pochopit, že chci odmaturovat u nás? Chci maturovat z češtiny a taky si užít maturitní ples a to všechno, co k tomu patří. Konečně si připadám jako nor-

mální člověk. Nechci zase chodit do speciální školy, nechci mít ochranku, protože někomu šlapete na kuří oko, a nechci se učit nový jazyk. Mám toho dost. Končím!“

„V Kanadě mluvíš přeci anglicky,“ namítnul taťka a já zakvílela: „To přeci není to nejpodstatnější.“ Nejradši bych si rvala zoufalstvím vlasy. Fakt mi docházely náboje.

Naši si vyměnili zase ten telepatický nekonečně dlouhý pohled a taťka poraženě vzdychl: „Fajn, zkusím to nějak vymyslet.“

„Jupí,“ zavýskla jsem a nadšeně je oba dva objala a vlepila jim pusy. „Jste nejlepší! Děkuju!“

Letěla jsem tu dobrou zprávu napsat Terce, ale v chodbě mě zarazil mamčin naléhavý hlas: „Jak to chceš udělat? Co když to tam opravdu pustí? Jestli to na jednu bouchne, vyletí do vzduchu půlka města.“

„Tak snad nejsou tak pitomí,“ zadoufal taťka.

„Na to bych nespolehala.“

Na chvíli se odmlčeli a pak mamka navrhl: „Tak já tady s ní zůstanu a ty jed.“

„Bez tebe jsem tam k ničemu.“

„Oba víme, že to není pravda. Spojíme se přes Skype a já tě navedu, jak to opravit.“

„A vzorky?“ namítl taťka. „Poslat ti je letadlem, to je minimálně jedenáct hodin na cestě.“

„Určitě tam bude někdo, kdo to dá pod mikroskop a výsledky mi pak hodíš do mailu.“

„To by mohlo klapnout,“ zadoufal taťka.

„Musí. A o prázdninách za tebou i s Natkou přiletíme.“

„To zní dobře, tak to tak uděláme.“

Po špičkách jsem vydupala schody nahoru do pokoju. Oddychla jsem si, oba dva zněli tak, že se to dá takhle vyřešit, a já jim chtěla věřit. Toužila jsem žít na

jednom místě, ale na druhou stranu jsem nechtěla dělat našim problémy. Nejsem sobec, ale po sedmnácti letech na cestách si i já zasloužím chvíli klidu. A jako bonus se o prázdninách podívám do Vancouveru, to zní jako naprosto dokonalej plán!

Začala jsem v telefonu lovit místa, kam se musím docela určitě podívat, když mi pípá zpráva:

@terkaberka: *Tak co???????* 🙄

Než jsem na ni vůbec stihla kliknout, přiletěla další:

@terkaberka: *Nenapínej!!!!*

Vteřina a:

@terkaberka: *Viš co? Kašlu na to, přivážu tě k topení a nikam nejedeš! Hotovo!*

Rozesmála jsem se nahlas. Terka je fakt poděs. Než jsem jí natukala kraťoučkou odpověď, a to si o sobě myslím, že píšu na telefonu fakt závodní rychlostí, stihla mi poslat dalších pět zpráv!

@naty_vytahla_paty: *Zůstávám* 🙄

@terkaberka: *Jupííí!!!* 🙄

@naty_vytahla_paty: *Jop, o prázdninách ale frčím směr Vancouver...*

@terkaberka: *Cože?! To je pecka, ale na prázdniny už máme plány...*

@naty_vytahla_paty: *Jo, ale tohle nezáleží na mně!* 🙄

@terkaberka: *Jsi v pubertě, sehraješ malý psychický kolaps a je* 😏

@naty_vytahla_paty: *Tak to ani omylem, jsi pako!*

@terkaberka: *To víme dávno, mám radost, tak zítra, letím, žádá si mě máti, grrr*

Ani nestihnu odepsat a zmizne zelené kolečko u jejího jména dávající všem uživatelům Instagramu najevo, že je Terka online.

Měla bych být šťastná jak blecha v kožichu bernardýna, že nemusím řešit starosti jako Terka. Naši jsou spolu už dvacet pět let a pořád se milují. Taťka nikdy nevynechá příležitost, aby mamce dal kytku, nebo čokoládu jen tak, protože si na ni v obchodě vzpomněl. Pořád se objímají a milují, i když spolu tráví dvacet čtyři hodin denně. Jen díky nim věřím na to, že manželství může vydržet.

To Terka má úplně jiný názor. Její mamka je už dvakrát rozvedená a teď si našla nového přítele. Terka ho nesnáší. Je o deset let mladší než její mamka a pořád se je snaží všechny dirigovat. Terka je s ním na válečné stezce od prvního dne, co se k nim nastěhoval. Nevynechá jedinou příležitost, aby mu doma dělala peklo. A on jí to vrací se zákeřností a možnostmi dospěláka.

Odložila jsem telefon a podívala se na sebe do zrcadla nad stolem. Vrátilo mi odraz trošku vykulené sedmnáctileté holky s vlasy střiženými do delšího mikáda, co hrály zvláště na slunci všemi možnými barvami od tmavě hnědé přes zrzavou až po světle hnědou. Nesnášela jsem je. Připadala jsem si jako Pipi Dlouhá punčocha, už mi chyběly jen ty dva stupidní copánky, co nosila. A pihy, co se mi nějakým nedopatřením vysypaly snad na každém centimetru mého těla i nosu, tomu taky moc nepomáhaly. Mamka se mi ale vždycky smála a tvrdila, že moje pihy jsou moc roztomilé a barva vlasů jedinečná.

Viděla jsem do ní jak do hubené kozy, říkala mi to jen proto, že věděla, jak jsem se dřív trápila posměšky dětí. Já jí na oplátku tvrdila, že hned jak budu moct, tak se přebarvím na černou. Nikdy jsem se k tomu ale nedokopala. Mamce bych to nepřiznala, ale prostě jsem si na své vlasy zvykla. Na barvu i na příšerné lokýnky, které se mi kroutily kolem obličeje. Jediné, co se mi na sobě opravdu líbilo, byly oči. Jasně zelené, orámované hustými dlouhými řasami. Táta vždycky tvrdil, že už když jsem se narodila, měla jsem řasy volně položené přes obočí, jak byly dlouhé.

Jenže to bylo žalostně málo.

Zírala jsem na sebe a přemýšlela.

V tomhle kole jsem vyhrála. Nestěhuju se! Můžu zůstat na místě, které zrovna dvakrát nemusím, a chodit do školy, kde pro změnu nemusí učitelé mě a naši kvůli tomu mají dost velké problém.

Nic moc skóre na to, že jsem o to tak moc bojovala, že?
(#bad)

#DyckyMost

@naty_vytahla_paty: *Jsem tu, kde jsi ty?*

@naty_vytahla_paty: *Terko? Kde jsi?*

@naty_vytahla_paty: *Terezoooooooo!!!*

„Dycky Most!“ zařval mi přímo u ucha Robin a pitomě se u toho křenil.

„Rok a půl, Robe,“ ušklíbala jsem se na něj a snažila se zklidnit zběsilý tlukot svého srdce. „Rok a půl, co to bylo možná aspoň trošku vtipný!“

„A jéje, madam dneska z popelnice vypadla levou nohou,“ oplatil mi škleb.

„Jo, měl bys mi jít raději z cesty,“ ujistila jsem ho a stále cítila tlukot srdce ve spáncích. Vyděsil mě teda pořádně. „Máš fakt debilní nápady!“

Robin se na mě jen zazubil.

Nevím, jak to dělal, ale jemu by člověk nejspíš odpustil i vlastní vraždu.

Robin je jeden ze dvou kluků, co chodí k nám do třídy, a jeden z pěti kluků, co navštěvují tuhle školu!

Žalostný, no uznejte! A kromě toho je hlavně pěkný pako, co u něj propukla puberta, když se narodil, a do smrti se jí nemá šanci zbavit.

Na naše seznámení asi nikdy nezapomenu. Bylo to hned ten první den tady. Robin dostal geniální nápad

a připadalo mu děsně vtipný mi podkopnout nohy a pak mě teatrálně chytit do svých nastavených paží.

„Ale nekecej, koho to tu máme? Taková kráska, ty jo, hustý, ty vlasy, ty oči, já čumím, jo a jsem Robin, btw, ale taková kráska jako ty mi klidně může říkat Robe.“ Obcházel mě kolem dokola, přitom mě okukoval jako cvičenou opici v zoo a pak mi nabídl: „Hele ty jsi docela kost, já jsem kus, rozdáme si to?“

Na chvíli mě zbavil dokonale slov, a to se mi fakt často nestává. Když jsem se zmohla na odpověď, vypadlo ze mě jen: „Lákavá nabídka, ale ne, díky, asi vynechám.“ Chystala jsem se ho obejít. Jenže on mi zastoupil cestu. Hrál to na svoje dlouhé háro a blankytně modré oči, ale měl smůlu.

„Ale no tak, krásko, přeci nebudeš dělat drahoty, jen ti sundám kalhoty,“ zadeklamoval a pak se sám svému ubohému vtípku rozřehtal jako kuň.

„Nevšímej si ho, je to žalostný loudil,“ přišla mi na pomoc hnědovláska s krásnýma očima schovanýma za skly stylových brýlí.

„No, videlas ji?“ zeptal se pohoršeně holky. „Uznej, že jsem to zkusit musel,“ bránil se Robin a směrem ke mně dodal: „Jsme si to hned zkraje vyjasnili a můžem být kámoši, chceš?“

„Přemýšlím, jestli se taková nabídka dá vůbec odmítnout,“ zazubila jsem se.

„Nedá, to je jistý, navíc jsem prima kámoš, nebudeš litovat,“ přesvědčoval mě Robin a já se s otazníky v očích podívala na tu holku. Ta se rozesmála. „To je fakt, štěká, ale nekouše. A možná by se měl zmínit, že vůbec není na holky. Já jsem Terka,“ dodala a podala mi pravici.

„Já...“ začala jsem, ale Terka se na mě zazubila. „Bych byla stejnej mimoň jako tenhle, kdybych tě neznala,“ kývla hlavou k Robinovi.

„Počkej, ty ji znáš?“ nechápal Robin. „A odkud?“

Hodila jsem na Terku prosebný pohled. Pochopila, protože prohlásila: „Odnikud, dělám si srandu,“ a se smíchem dodala: „Ten tvůj výraz za to rozhodně stál.“

„To jsou blbý fóry, jsem se lekl, že mi něco uniklo,“ oddychl si Robin a já taky. Ale jen na chvíli. Lidi kolem nás si začínali všimát. Musela jsem se dostat co nejdříve do ředitelny.

Terka s Robinem se nabídli, že mě tam dovedou. Robin celou cestu mlel nějaké hlouposti a Terka se mě snažila chránit před zraky ostatních. Od té doby se datuje naše přátelství, protože to byl úkol pro vraha a ona ho zvládla s naprostým přehledem.

Vždycky, když se zdálo, že se k nám někdo chce přiblížit, zaštitila mě svým tělem, zrychlila krok a začala mluvit na Robina, takže jsem byla chráněna před zraky všech zvědavců. Naštěstí pro mě ředitelna byla hned v prvním patře naproti schodům.

Ředitelka byla protivná stará ženská, nic bych za to nedala, kdyby byla ještě navíc stará panna. Tvářila se, jako by ji obtěžovala už jen samotná moje přítomnost tady. Takhle nějak si představuju osamělou ženskou, co s ní nikdo nevydrží a tak tráví život pruzením slušných lidí a krmením houfu koček. Moc daleko od pravdy jsem nebyla, jak mi později prozradila Terka. Fakt měla doma pět koček, ale k nim i prý stejně nepříjemného manžela, který řediteloval na sousední průmyslovce. Noo, tak stará panna nebyla, no, ale protivná jo, o tom žádná.

Pobídla mě, ať si sednu, že něco potřebuje ještě vyřídit, a přitom mi suše oznámila, že kdyby bylo na ní, nikoho, jako jsem já, by do školy v žádném případě nepřijala, přičemž slova *jako ty* vyplivla, jako bych byla jen obtížný hmyz v jejím dokonalém životě.

„Ale jde mi o dobré jméno školy a ty z nějakého nepochopitelného důvodu velmi zajímáš naše sponzory. Proč?“ vypálila na mě.

„To netuším,“ zalhala jsem a kvitovala, že očividně nemá Instagram.

Ředitelka si mě asi minutu zkoumavě prohlížela, pak zvedla telefon a někomu zavolala. Prohrabala hromadu papírů, vytáhla složku, na které bylo napsané mé jméno, pohodlně se opřela do svého ředitelského křesla a čekala.

Čekala jsem s ní. A dočkala se poměrně brzy. Sotva vteřinová ručička na hodinách nad hlavou protivné ředitelky oběhla dvakrát dokola, ozvalo se rázné zaklepaní na dveře.

„Volala jsi mě?“ Do ředitelny vpadla bez pozdravu mladá holka. Tipla bych, že byla jen o pár let starší než já a že si rozhodně spletla místo. S její postavou a vizáží by měla brázdit přehlídková mola po celém světě a ne stát v téhle ošuntěné kanceláři.

„Ano,“ kývla a pohodila hlavou směrem ke mně. „Tak ji tu máme.“

„Aha,“ vyhrkla holka a zvědavě si mě prohlídla. „Fakt je to ona. A?“

„Můj názor znáš,“ řekla ředitelka přísně.

„Haló!“ zamávala jsem rukou ve vzduchu. „Víte, že tady sedím a slyším vás, že jo?“

„Bohužel,“ pronesla kysele ta holka a dál mě okázale ignorovala.

„Proč nemůže mít individuál? Totálně nám tu rozebere morálku. Už vidím to šílenství, co se kolem ní strhne,“ snažila se přesvědčit ředitelku, ale ta kupodivu stála na mojí straně. Nedělala jsem si iluze, že by to bylo snad láskou k mé maličkosti. Koneckonců její slova mi můj dobrý odhad potvrdila.

„Nemám z toho o nic větší radost než ty, ale když se to dozvěděl Souček a Tichý, tak o individuálu nechtěli ani slyšet.“

„Ti do toho nemají co mluvit,“ čertila se holka, ale ředitelka ji vyvedla z omylu: „Mají a ty to moc dobře víš. Potřebujeme je. A je fakt, že je to pro nás reklama.“

Měla jsem jich dost, zvedla jsem se a zamířila ke dveřím.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ houkla na mě ředitelka.

„Pryč,“ odpověděla jsem lakonicky.

„Ale ještě nemáš všechny papíry a tvá třídní tě do třídy odvede po zvonění, ať se vyhneme zbytečnému rozruchu.“

„Asi jste mě nepochopila. Odcházím. Ne do třídy. Odcházím z téhle školy. Tohle mi za to fakt nestojí.“

To bylo slovo do prance. Z načuřené ředitelky a namyšlené holky se staly najednou dvě kvočny, co kolem mě pobíhaly a kvokaly, jak se moc omlouvají, že to tak nemyslely, a kam prý bych chodila, že jsou moc rády, že mě mohou přivítat na jejich naprosto úžasné škole, nikde bych se podle nich neměla líp. Dokonce mi vyjdou vstříc a nebudu muset dělat srovnávací zkoušky, pokud to učitelé vyloženě nebudou vyžadovat. Ale ředitelka se prý zasadí o to, aby to nevyžadovali.

Nestíhala jsem koukat z jedné na druhou. Nakonec jsem zvedla ruce v obranném gestu, jako že se vzdávám: „Dobře, dobře. Chtěla jste mi dát nějaké papíry.“

Ředitelka si hlasitě oddychla a šlehla po holce naštvaným pohledem. Zdálo se, že jí to celé dávala za vinu. Bylo mi to fuk. Vzala jsem si od ní papíry. Slíbila jsem, že jí přinesu podepsanou studentskou knížku od všech učitelů, a dvakrát jsem přikývla, že si opravdu přečtu školní řád a budu se jím řídit.

„A tohle,“ ukázala na holku vedle mě, „je tvá třídní učitelka, slečna Beránková.“

Tak to jsem nečekala. Nevím, proč jsem si myslela, že je to nějaká sekretářka nebo asistentka nebo cokoliv, jen ne má třídní.

„Tak pojď,“ pobídla mě a dala mi galantně přednost ve dveřích. „Dali jsme tě do třídy pětáctí.“

Vytřeštila jsem na ni oči, tak mi honem vysvětlila, že jde o třetí ročník předškolní pedagogiky, třída A. Vedla mě spleť prázdných chodeb, a přitom nezavřela pusu.

„V téhle třídě jsou fajn holky a dokonce máme i dva kluky, což je na tuhle školu rarita. Někoho ti přidělím, aby ti tady všechno ukázal, dneska to ber spíš jako seznámení s prostředím, budu ráda, když za mnou, kdykoliv budeš potřebovat, přijdeš. S čímkoliv. Omlouvám se za ten výstup v ředitelně, ale bylo tady kolem tvého nástupu dost dusno.“

„To chápu,“ přikývla jsem a říkala si, že možná nebude tak špatná, jak se na první pohled zdálo.

„Chyba lávky,“ ujistila mě Terka, když ji k mé nezměrné radosti třídní vytáhla ze třídy a dala jí za úkol provést mě školou o hodinu, abych zbytečně nevzbuzovala pozornost. „Naše Beruška, nebo chceš-li Anastázie Beránková, je pěkná kráva.“

Než jsme prošly celou školou, tělocvičnu, jídelnu i přílehlý intr, kde bydlela valná většina mých nových spolužaček, řekla mi všechno o každém učiteli a učitelce i o lidech ve třídě. O mně babička vždycky tvrdila, že jsem neskutečně ukecaná, ale Terka by na tu svou pusu potřebovala minimálně zbrojní pas.

„Fakt tady není ani jeden normální učitel?“ nevěřila jsem a Terka se zazubila.

„Jasně, že je. Přeci náš Langoš,“ rozzářila se. „Jak jsem na něj jenom mohla zapomenout?“ plácla se do

čela a hned se pustila do vyprávění. Teda přesněji řečeno na mě začala sypat jeden superlativ za druhým, až jsem pojala podezření, že ten Langoš nemůže být člověk, ale nějaký superhrdina.

„Jo a má naprosto boží oči, a když se usměje...“

„... tak se ti podlomí kolena,“ dokončila jsem za ni se smíchem.

„Přesně tak,“ vydechla. „Ty se směješ, ale počkej, až ho uvidíš.“

Na to, než uvidím ten její dokonalý učitelský idol, jsem si musela počkat až do pátku, kdy jsem měla první hodinu tělocviku, zato mí spolužáci se na mě sesypali hned, jak jsme se vrátily s Terkou do třídy.

A jako na potvoru zrovna zazvonilo. Takže třídní se mě jen zeptala, jestli něco nepotřebuju, směrem ke třídě houkla, že jsem jejich nová spolužačka, a zmizela jak pára nad hrncem.

Sakra!

Nevím, proč jsem si myslela, že do Mostu ještě sociální síť nedorazily, a když jo, tak určitě nikdo nebude znát moji maličkost.

Sekla jsem se.

A pořádně!

Možná jsem to ještě nezmínila, ale jsem tak trošku známá.

No, možná trošku víc.

Nebo to tak alespoň vypadalo ve chvíli, kdy se po celé střední pedagogické škole rozneslo, že tam jsem.

Na zmatky a focení jsem byla zvyklá, ale tohle byla jiná liga. Lidi ze školy se na mě sesypali jako vosy na bonbon.

„Pecka!“

„Super, to je Naty!“

„Naty, tady, vyfoť se se mnou, prosím!“

„Máš u nás besedu?“

„Skvělý!“

„Jsi hustá!“

„Miluju tvoje fotky z cest!“

„Žeru tvoje storky!“

„Jsi to fakt ty? Naty?“

„Naty!“

„Naty?“

„Naty, Naty, Naty!“ ozývalo se ze všech stran a mně z toho šla hlava kolem.

Vysvobodil mě až školník, co vypadal, jako by právě vypadl z nějaké soutěže ve fitness. Měl tak obří svaly, že normálně připažit k tělu byl pro něj nadlidský úkol. Jediným pohledem rozpustil ten dav kolem a pak houknul i na mě: „Kdo jsi a co tu chceš?“

Předchozí sympatie, které jsem k němu pocítila jako ke svému zachránci, byly okamžitě pryč.

„Nic, co by vás mohlo zajímat,“ odsekla jsem a obratně využila toho, že mi uvolnil cestu ke dveřím, a promýkla se kolem něj. Než se stačil vzpamatovat, našla jsem s pomocí Terky, co mi šla v patách, záchod a do zvonění jsem se tam zamkla.

„Hej, řešíš v hlavě rovnici o pěti neznámých?“ vytrhl mě ze vzpomínek Robin. Před očima mi mával vehementně rukou, jako by se snažil odehnat hejno dotěrných much.

„Něco podobného,“ přikývla jsem a zamířila do toho našeho ústavu. Robin se zařadil po mém boku.

Dnes po pěti měsících tady už moje přítomnost nikoho nevzrušovala.

(#díkybohuzato!)